

(JAZZ STUDIUM No.7 1984)

A JAZZ STUDIUM a 6. számban elhelyezett levélkében elbúcsúzott olvasóitól, mondván, hogy a győri Petőfi Sándor Városi Művelődési Központ miatt, miért nem a jövőben nem kívánt (tudomásunk szerint azóta sem kíván) a műfajjal foglalkozni.

Most mégis kezetekben tartjátok a legújabb számot,

jómagam pedig Zomborác Tibor két eddigi beköszöntője után a harmadikat írom. Harmadszor is nekivágunk. az első próbálkozás eredménye egyetlen, néhány oldalas, fedőlap nélküli stencilezett füzetecske volt. A második nekirugaszkodás majdnem két esztendeje hat egyre terebélyesedő és csinosodó, tartalmasnak tűnő kiadványt teremtett. Hogy most mi következik? Ahelyett, hogy önelégültségünk édes levében lubickolnánk, adózzunk csodálattal a jazz, a muzsika varázserejének, ami a mi lapunkat is életben tartja, és okot adhat bizakodásra, miközben a hazai jazz és kortárs zenei élet házatáján vajmi kevés biztató jelenséget találhatunk.

A JAZZ STUDIUM körül tevékenykedő néhány ember szeretné összegyűjteni, és kényszerűen összpontosított formában közreadni e műfaj szerteszóródó reflexióit, és az innen nyerhető energiát visszavezetni az alkotó folyamatba. Örömről szolgál, hogy a félreállt "mecénás" helyett három új is akadt a budapesti Kassák Klub, a miskolci Városi Művelődési Központ és a budapesti Közgazdasági Egyetem "személyében". Az igazi mecénások, azonban ti magatok kedves olvasók, sőt eseeleg írók! A szerkesztőség továbbra is Hartyándi Jenő egyszál magában, és az előbb említett néhány hangzatos név egyelőre csak cifra nyomorúság a ti segítségetek nélkül, mert csak az élető érdek-lődés érlelheti meg közös "gyümölcsüket". Ezt csak ilyen megátalkodottan szabad csinálni..." (Szabados).

JAZZ STUDIUM No. 1

Impresszum helyett

Nem meggyőződésünk, hogy a zenével való spontán érintkezés nem lehet egy szubjektum számára teljesen kielégítő. Az, amikor az érdeklődő az általa hallott zenétől el akarja helyezni magát és a világban, inkább a viszonyulás minőségére, milyenségére utal, mint értékőre. Előnyben mégis az utóbbi befogást részesítjük, mert az tulmutat az öncéluságon, közhasznú tevékenység lehetőségét hordozza magában. Erre szükség is, igény is van, mert mára sikerült eljutnunk odáig, hogy a jazz másfél évtizedéről visszamenőleg érdemleges magyar nyelvű irodalom nincsen, s ez részben igaz a korábbi időkre is. Magyar viszonylatban többé-kevésbé helytálló magyarázata ennek, hogy ami nincs, arról nem érdemes írni. Tény, hogy a jazz alakulását befolyásoló erőkhöz a magyar jazz vajmi keveset ad hozzá. Magyar nyelvű irodalom azonban főleg nem az itthon történetek feldolgozását értjük, ebből a szempontból tehát a fenti ok lényegtelen. Az igazi ok: egyszerűen nincs lehetőség publikálni. Az a néhány kiadvány, amit különböző jazzklubok terjesztenek, az aktuális információk szintjén marad, kiadónak sem céljuk, sem kapacitásuk maradandóbb tanulmányt közölni. A jazz egyetlen magyarországi újságnak sem profilja, hogy néhány mégis megjelentet évente egy-két ilyen témájú cikket, az csak a cikk írójának agilitását jelzi - s éppen rendszertelensége miatt nem jelent megoldást.

A magyar nyelvű jazzirodalom nyomasztó hiányát egy sok mindenre kiterjedő figyelemű könyv kiadásával megszüntetni nem lehet. Viszont másfél évtized mulasztása sem indokolja, hogy az írásokat fontossági sorrendjük szerint értékeljük. Minden fontos, ami hozzájárul ahhoz, hogy a múltból és a máról fogalmat alkothassunk, hogy a történéseket összeállíthassuk folyamattá, hogy az egymástól látszólag elszigetelt jelenségek összefüggést nyerjenek. Egy mű értékét ne teremtőjének lelkiismerete szavatolja, értékelését ne bízzuk az idő szelektiojára sem. Semmit sem dobhatunk félre, ami adalékkul szolgálhat egy rendszerezéshez, egy új esztétikához. A ma történő dolgok tetemes része előtt tanácstalanul állunk, mert azok a tapasztalatok, amik segítettek megérteni és megérteni a tegnapi produktumokat, mai zenéhez javarészt használhatatlanok, a holnap pedig az individuális stílusok olyan sokféleségével fog jelentkezni, amely még a követni szándékozó elé is szakadékot állíthat.

Ezeket a szakadékokat áthidalni indítjuk ezt a sorozatot. Nyitottak kívánunk lenni mind a múlt, mind a jövő zenéjével szemben. Írásainknak külső nyírbálói nincsenek, cenzorunk a saját lelkiismeretünk. Visszajelzéseket nem várunk, a tudat módosulása megfoghatatlanul lassu folyamat, mérni nem tudjuk, hinni tudunk benne.

zomborác tibor